

Hồi 46

Biện Hương Tiểu Trúc

Thiều nữ áo trắng ấy tới rất nhanh. Âu Dương Siêu công lực cao thâm và tai mắt thính đến như thế mà cũng không sao biết được nàng ta ở đâu tới, và tới từ lúc nào? Chờ tới khi chàng nhìn kỹ mới kinh ngạc kêu lên "ủa" một tiếng. Chàng ngắm kỹ Lê Châu đứng gần đó và ngắm kỹ nàng ta, rồi chàng cứ đứng ngẩn người ra như tượng gỗ.

Thì ra hai nàng giống hệt nhau, không sao phân biệt được ai là chị ai là em cả?

Lúc này chàng mới nghĩ đến đêm hôm trước, khi mình đuổi theo đại yêu Lân Tiểu Thúy, gặp nàng ở trong rừng trúc mà cứ tưởng nàng là Tống Lệ Châu, đến giờ chàng mới biết là mình lầm to. Thực không ngờ trên thiên hạ lại có người giống nhau đến như thế?

Lúc ấy trống canh đã điểm ba tiếng. Tuệ Quả đại sư của chùa Thiếu Lâm cao tăng Vũ Hóa Thượng Nhân, và Trí Thanh đạo trưởng, người chưởng môn phái Võ Đang đều đứng dậy hết, cùng mỉm cười và đưa mắt nhìn Nhất Thống Giáo Chủ Sĩ Long.

Tuy ba người không lên tiếng hỏi, nhưng xem thần sắc của họ cũng đủ biết họ định nói.

"Canh ba đã tới rồi, giáo chủ nói song bấu cửa của phật và cửa đạo gia sẽ trả lại cho chúng tôi, vậy bây giờ vật báu ấy ở đâu?"

Nhất Thống Giáo Chủ Tống Sĩ Long biết rõ ý muốn của họ lắm, nhưng không trả lời, chỉ khẽ gọi thiếu nữ áo trắng nọ một tiếng:

- Nhị muội?

Thiếu nữ áo trắng đó, không cần phải nói rõ, ai cũng biết là nàng Vạn Lý Phi Hồng Tống Minh Châu. Nàng rón rén tiến thêm hai bước, có lẽ như người yếu ớt gió thổi cũng bay vậy. Nàng cất giọng oanh vàng gọi Sĩ Long và Lệ Châu rằng:

- Đại ca, đại tỷ!

Đôi mắt lóng lánh của nàng liếc nhìn bọn Tuệ Quả đại sư ba người một cái, rồi mới liếc nhìn Âu Dương Siêu từ đầu tới chân, nhưng không nói nửa lời. Nhất thời trong từng yên lặng như tờ.

Vũ Hóa Thượng Nhân đã nhịn chịu không nổi, bỗng lên tiếng quát Sĩ Long rằng:

- Đây, trống đã điểm canh ba rồi! Kim Cương Chân Kinh của bốn chùa đâu, giáo chủ muốn nuốt lời hay sao?

Sĩ Long đang định trả lời thì Minh Châu đã phát tay áo lụa một cái và đỡ lời:

- Người đi tu mà lại lỗ mãng đến như thế ư?

Lời nói của nàng tuy rất khế, nhưng khí thế lẫm lẫm, tựa như có một oai lực không sao tả nổi.

Tất cả những người có mặt tại đó, có thể nói họ những cao thủ thượng thặng của võ lâm đương thời. Nói về công lực, tất nhiên phải nói là Âu Dương Siêu thâm hậu nhất, nhưng Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng là hai người chưởng môn của hai đại môn phái cũng không đến nỗi kém lắm, riêng có Vũ Hóa Thượng Nhân, tuy không thể so sánh với ba người được nhưng y cũng là một cao thủ có tiếng ở trong võ lâm và đồng thời y cũng là người rất sành điệu, nên y vừa thấy Minh Châu nói như vậy, đã cả kinh thất sắc, vì Minh Châu chỉ khẽ nói có vài câu thôi nhưng tiếng nói của nàng ta làm rung động thần kinh của người khác.

Trí Thanh đạo trưởng cả kinh, bụng bảo dạ rằng:

"Vừa rồi thiếu nữ đã sử dụng Âm Dương Nhất Khí Công của đạo gia đã thất truyền từ lâu nên mới có tiềm lực kinh người đến như thế."

Tuệ Quả đại sư cũng lẳng lẳng suy nghĩ thầm:

"Không hiểu thiếu nữ này học ở đâu ra môn Phàm Âm Thiêm Lý Tục của cửa Phật đã thất truyền từ lâu? Môn công lực này ta cũng chỉ được thấy ghi ở trong kinh thôi chứ chưa thấy ai luyện qua".

Còn Âu Dương Siêu lẩm bẩm nghĩ thầm:

"Không ngờ nàng ít tuổi như thế mà đã luyện được chính tôn tâm phá ô cửa nhà nho như vậy! Quả thực từ khi ta ra đời đến giờ không biết đã qua bao nhiêu cao thủ rồi nhưng phải nói nàng là người số một."

Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì Minh Châu đã nhìn chàng rồi cất giọng thỏ thẻ như chim hót mà hỏi:

- Kia sao thiếu hiệp lại đứng đờ người ra như thế?

Âu Dương Siêu như nằm mơ mới thức tỉnh, mặt đỏ bừng đáp:

- Cô nương....

- Tôi muốn nói chuyện với thiếu hiệp.

- Ô... ô!

Minh Châu thấy thái độ của chàng như vật liền cười khúc khích, hai má nàng lộ hai lúm đồng tiền trông càng xinh đẹp thêm.

Âu Dương Siêu thấy vậy liền rùng mình một cái như điện giật.

Tuệ Quả đại sư, Trí Thanh đạo trưởng cũng đứng ngẩn người ra và đồng thanh niệm:

- Vô lượng thọ Phật?

- A Di Đà Phật!

Âu Dương Siêu thấy Minh Châu có vẻ khác người chắc phải giỏi hơn Sĩ Long với Lê Châu nhiều, chỉ nội cái cười của nàng cũng đủ khuynh nước khuynh thành, ngay cả đến Kim Cương bằng đồng, La Hán bằng sắt, cũng bị tiếng cười của nàng làm cho ảnh hưởng đến nỗi tiêu tan thành đồng nước bùn. Chẳng lẽ đây là một môn võ công đặc biệt hay là tà môn ngoại đạo đạo cũng chưa từng?

Nghĩ tới đó, chàng càng cẩn thận đề phòng, ngấm ngấm vận nội lực để nội lực phó. Đồng thời, chàng không dám nhìn thẳng vào mặt nàng ta nữa mà gượng hỏi lại.

- Cô nương muốn nói chuyện với tôi đây à?

Minh Châu nín cười, nhưng mặt vẫn hớn hở và đáp:

- Phải, tôi muốn nói chuyện với thiếu hiệp đây.

Âu Dương Siêu không dám nhìn thẳng vào mặt nàng ta tay cầm cành trúc, vừa vuốt lá trúc, vừa gượng lại hỏi:

- Chẳng hay cô nương muốn chỉ giáo điều gì thế? Xin cô nương cứ nói đi?

Minh Châu do dự giây lát rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Tôi muốn nói nhiều chuyện lắm! Ồ...

Hình như nàng bỗng nghĩ tới một gì nên nàng kêu "ồ" một tiếng như thế và nói tiếp:

- Thiếu hiệp đã đọc lá thư viết bằng giấy gấm chưa?

Âu Dương Siêu bỗng rờ tay vào tôi xem lá thư ấy còn hay không rồi mới ngẩn người ra và hỏi lại:

- Có phải tờ giấy đó là của cô nương viết đây không?

Minh Châu không trả lời câu hỏi mà chỉ nói rằng:

- Câu chuyện này kể cũng may mắn thực, không ngờ tối hôm nay Liễu Âm Hoa Minh trang này lại có việc xảy ra làm kinh động đến các vị cao thủ võ lâm phải đích thân giáng lâm. Dù có bị mang tiếng là thất ước hay bội tín, tôi cũng phải dàn xếp xong việc của những người này đã, rồi sẽ tính sau.

Âu Dương Siêu nghe nói vội đỡ lời:

- Dù cô nương không kiếm tôi, tôi cũng muốn kiếm cô nương để nói chuyện.

- Việc này không có phân biệt sớm muộn gì hết, nhưng các vị kia đến đây không phải là chuyện dễ. Vì vậy tôi cần phải kết liễu việc của những người này trước.

- Nếu vậy còn việc của tôi thì còn chờ đến bao giờ mới giải quyết?

- Tất nhiên còn phải chờ giải quyết xong việc của các người này đã.

- Nếu không giải quyết xong thì sao?

- Sao lại không xong? Họ đã ôm ấp trong lòng một dự tin tưởng mà tới đây, còn anh em chúng tôi thì cùng một lòng muốn tiếp khách. Cả đôi bên không muốn dây dưa cho mất thì giờ, tất nhiên là tôi phải nhanh tay giải quyết cho xong chớ?

Trí Thanh đạo trưởng với Tuệ Quả đại sư nghe thấy nàng nói thế, cũng song song đồng thanh nói:

- Âu Dương thiếu hiệp! Tổng cô nương nói rất phải, việc của thiếu hiệp hãy tạm gác sang một bên đã, rồi sẽ nói sau!

Âu Dương Siêu thốt ra một tiếng thở dài rồi nói:

- Nếu vậy tại hạ phải chờ đến bao giờ?

Minh Châu nghiêm nghị đáp:

- Tất nhiên chuyện của thiếu hiệp nội đêm nay cũng giải quyết xong hết.

- Đêm nay thế nào cũng giải quyết xong thật ư?

Âu Dương Siêu không ngờ thời gian lại ngắn ngủi như vậy, vì từ lúc đó cho đến sáng chỉ còn độ hai trống canh mà thôi. Việc hai vật báu của Thiếu Lâm và Võ Đang bị mất tất nhiên phải là một đại sự của võ lâm mà Nhất Thống Giáo đã tặng hai vật đó cho một người rồi, còn lấy đâu ra mà trả cho hai người. Như vậy chuyện này không dễ dàng giải quyết đâu! Vì vậy, chàng mới tỏ vẻ thắc mắc và không dám tin là sự thật.

Minh Châu chỉ nhìn sắc mặt cũng biết chàng đang nghĩ gì, liền lên tiếng nói:

- Thiếu hiệp cứ yên tâm, không lâu đâu!

Âu Dương Siêu từ khi ra đời tới giờ, chưa bao giờ bị lép vế ai cả, và cũng chưa ngơ ngác như kê mất thần mất vía như thế này, có lẽ đây là lần đầu tiên. Chàng ngượng nghịu tiếp:

- Phải, không lâu đâu! Không lâu đâu!

Minh Châu cất cao giọng dặn bảo tiếp:

- Ra khỏi khu rừng này, thiếu hiệp đi hết con đường nhỏ là đến chỗ ở của tôi. Tôi đặt tên chỗ đó là Biện Hương Tiểu Trúc. Tối hôm nay, tôi định ở đó tiếp đãi hai vị chưởng môn này, còn thiếu hiệp hãy tạm về Tàng Chân lâu và một tiếng đồng hồ nữa hãy đó.

Thái độ của nàng như một người mẹ dặn con sắp đi xa vậy, và tự nhiên hết sức chú không có vẻ gì dè dặt e lệ, và cũng không sao biết được là là nàng đối với Âu Dương Siêu như thế có thiện ý hay là ác ý.

Âu Dương Siêu không biết nói năng như thế nào nữa chỉ vâng vâng dạ dạ thôi.

Minh Châu lại quay người lại nói với Sĩ Long rằng:

- Đại ca xin hãy mời hai vị chưởng môn này đến Biện Hương Tiểu Trúc để giải quyết cho xong đi!

Nói xong, nàng không đợi Sĩ Long trả lời và cũng bất chấp Tuệ Quả đại dư cô nhận lời hay không, liền phất tay áo một cái, quay người đi vào trong bụi trúc ngay.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn theo rồi thở hắt ra một cái, bụng bảo dạ rằng:

"Khinh công này của nàng là khinh công gì thế? Thật quả nàng đã luyện tới mức người và ma, hai chân của nàng không động đến mặt đất và hình như đi trên gió vậy! Chẳng lẽ môn khinh công này là "Thao Không Lý Hư" (đi trên không bước vào chỗ hư vô)."

Lúc ấy Nhất Thống Giáo Chủ Tống Sĩ Long đã chấp tay chào Tuệ Quả đại sư, Trí Thanh đạo trưởng và Vũ Hóa Thượng Nhân rồi nói:

- Xin mời hai vị chưởng môn với vị cao tăng này sang bên Tiểu Trúc xơi nước.

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng liền đưa mắt nhìn nhau một cái, mặt tỏ vẻ hoài nghi, nhưng vẫn lời rồi cùng chấp tay đáp lễ và nói:

- Xin mời giáo chủ đi trước!

Bỗng có ánh sáng trắng thấp thoáng một cái, Minh Châu lại quay trở lại vẫy tay hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Ủa! Sao thiếu hiệp còn đứng ở đây làm chi! Không đi đi.

Âu Dương Siêu có vẻ ngượng, gượng cười đáp:

- Tôi đi đây!

- Hãy khoan?

Minh Châu gọi chàng đứng lại và dặn tiếp:

- Thiếu hiệp có biết tại sao tôi lại bảo thiếu hiệp lại về Tầng Chân lâu không?

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

"Cô bé này cứ coi ta như đứa trẻ lên ba đấy? Vừa rồi, rõ ràng nàng dặn ta chờ nàng kết liễu việc của Thiếu Lâm với Võ Đang hai phái trước, rồi mới nói chuyện với ta, sao nàng thay ý kiến chóng đến thế? Thật là tức chết đi được? Nhưng sao nàng lại còn quay trở lại nói lời thôi như thế?"

Nghĩ như vậy, chàng có vẻ hơi bực mình, đáp:

- Vì việc của Thiếu Lâm với Võ Đang hai môn chính phái, vẫn cần thiết hơn.

Không ngờ Minh Châu liếc chàng cười rất tình tứ và đáp:

- Lời nói của thiếu hiệp chỉ đúng có một phần ba thôi.

Thấy nụ cười của nàng, Âu Dương Siêu như người mất hết hồn vía, vội hỏi tiếp:

- Mới có một phần ba thôi phải không? Vậy còn hai phần ba nữa là gì?

Minh Châu làm ra vẻ nghiêm nghị, đáp:

- Theo ý tôi, thì tối hôm nay ở trong Liễu Hoa Âm Minh trang này, ngoài hai tầng một đạo có mặt tại đây, còn có rất nhiều người khác tới nữa. Thiếu hiệp thử nghĩ xem, Kim Cương Chân Kinh với Qui Vân Kiếm Phổ liên can đến võ lâm rất lớn, khi nào các người lại chịu để yên được? Vậy thiếu hiệp hãy đi tuần một vòng, nếu thiếu hiệp gặp họ thì bảo họ đến Biện Hương Tiểu Trúc là xong.

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như vậy, liền nghĩ thầm:

"Nói hăng thật! Chẳng lẽ Biện Hương Tiểu Trúc của cô nương bố trí thành. Thiên La Địa Võng rồi chẳng?"

Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng vẫn trả lời rằng:

- Ô! Được lắm? Thế còn một phần ba nữa là cái gì?

Minh Châu bỗng mặt đỏ bừng, tỏ vẻ bẽn lễn.

Âu Dương Siêu cảm thấy khí huyết trong người rạo rức hết sức tựa như nước sôi vậy. Chỉ trong chớp nhoáng thôi, chàng đã thấy đầu óc choáng váng, lục thần không yên, rồi chàng cắn chặt đầu lưỡi, nắm chặt hai tay.

Minh Châu đứng yên và ngắm nhìn chàng giây lát, rồi mới lên tiếng nói tiếp:

- Người này lạ thật! Làm người tử tế chẳng chịu làm, cứ làm bộ làm mặt quỷ như thế làm chi?

Âu Dương Siêu không hiểu ý nghĩa lời nói của nàng, vội hỏi lại:

- Cô nương nói như thế là nghĩa gì?

- Điều thứ ba là thiếu hiệp mau mau đi lấy nước rửa sạch dị dung hoàn đi, bằng không khiến ai trông thấy bộ mặt ghê gớm này cũng phải buồn nôn, buồn mửa.

Âu Dương Siêu vừa nghe xong đã thấy Minh Châu lướt đi mất dạng ở rừng trúc. Chàng đứng ngẩn người ra giây lát mới lẩm bẩm tự nói:

- Việc quái dị thì lúc nào chả có, nhưng không nhiều như năm nay? Cô nương này kể cũng lạ thật! Tại sao ta lại...

Chàng vừa nói đến đó thì phía sau đã có tiếng kêu "bộp" và văng vẳng có tiếng người vọng tới:

- Âu Dương Siêu? Huyết cừu của cha mẹ người chưa trả, ân sâu của sư môn chưa dứt khoát! Cho đến hiện giờ, người chưa làm được một việc gì, mà sao ngày nay lại mê man nữ sắc lại như thế?

Chàng bỗng giơ cao hai cánh tay lên vẫy một cái, người nhảy lên cao ba trượng, rú lên một tiếng thật dài, người đã phi lên tầng lầu ba của Tầng Chân lâu và xuyên qua cửa sổ vào bên trong liền.

- Ai đó?

Chàng vừa vào tới trong lầu đã thấy trong bóng tối có người quát hỏi như vậy.

Âu Dương Siêu thấy cả kinh, vội tiến đến gần chỗ xó ấy.

Chàng không trả lời, trái lại còn hỏi người kia:

- Ai thế?

- Tam đệ!

- Hiền điệt!

Thì ra nơi đó có đến hai người ẩn núp, mà hai người đó là Tử Tu với Băng Dung.

Vừa thấy Âu Dương Siêu tiến tới, hai người đã vội hỏi:

- Thế nào, trong rừng trúc có cái gì kinh người không?

Âu Dương Siêu thở dài một tiếng đáp:

- Không có gì quái dị cả, nhưng chỉ có một điều làm cho đệ thắc mắc khó hiểu mà thôi!

Băng Dung ngạc nhiên, tỏ vẻ lo Âu hỏi:

- Ủa? Thế còn việc của hiền điệt thì sao? Đã...

Nàng chưa nói dứt, dưới lầu đã có tiếng người ồn ào, tiếng chân nhộn nhịp.

Cả ba cùng ngạc nhiên, Tử Tư thấy vậy cả kinh vội nói:

- Tầng Chân lâu là nơi cấm địa của Nhất Thống Giáo, chúng ta không tiện lộ mặt ở đây.

Hiền điệt mau đi xem việc gì xảy ra thế?

Băng Dung cũng có vẻ nóng lòng sốt ruột xen lời nói:

- Ngoài cái chết ra là cùng chứ gì mà phải e dè hãi sợ như thế? Chưa biết chừng chúng đã biết mưu kế của chúng ta, nên chúng mới tới đây để mắt người

Âu Dương Siêu liền bước ra phía cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống, thấy bên dưới có rất nhiều người, tất cả cao thủ của Nhất Thống Giáo đều có mặt tại đó và có cả Nhạc Lâm nữa đang bao vây Tầng Chân lâu và quát tháo om sòm.

Lúc ấy chúng thấy có người ló đầu ra cửa sổ liền la lên:

- Ô? Câu Hồn Sứ Giả Âu Dương Siêu đấy!

Âu Dương Siêu nghe thấy chúng nói như vậy mới biết là tại mình đã rú lên một tiếng và cả cười một hồi, cho nên họ mới tưởng là có kẻ cường địch đến tấn công Tầng Chân lâu.

Bây giờ họ đã đến đông đảo như vậy, biết làm sao đây? Nhưng chàng rất thông minh, đã nghĩ ra được một kế, liền nói:

- Thừa lệnh dụ của giáo chủ, đêm nay thể nào cũng có cao thủ bên ngoài lén vào trong Liễu Âm Hoa Minh trang này, không ai được ngăn cản hết, mà chỉ cần bảo họ đi Biện Hương Tiểu Trúc yết kiến giáo chủ là xong.

Thấy chàng nói như thế, tất cả giáo chúng của Nhất Thống Giáo lại xôn xao bàn tán một hồi.

Nhạc Lâm ngẫm nghĩ giây lát, rồi ngẩng đầu lên hỏi:

- Biện Hương Tiểu Trúc ở đâu?

Các giáo chúng khác thấy Nhạc Lâm hỏi như thế lại xôn xao bàn tán tiếp.

Lúc này Âu Dương Siêu mới biết Biện Hương Tiểu Trúc không phải là chỗ để cho ai tới cũng được, ngay cả những đường chủ có địa vị rất cao ở trong Nhất Thống Giáo mà cũng không biết, nên chàng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Ngay ở trong cấm khu của bốn trang, sau rừng trúc, đi qua con đường nhỏ là tới ngay. Các vị chỉ bảo cho họ như thế thôi, còn người trong bốn giáo, nếu ai không được lệnh là không được vào.

Tuy Nhạc Lâm cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng thấy Âu Dương Siêu lớn tiếng nói như vậy, nghĩ chàng không dám nói ngoa đâu liền ra lệnh cho các ai trở về vị trí nấy.

Âu Dương Siêu chờ các người đi xa rồi mới kể chuyện ở trong rừng trúc cho Tử Tu với Bằng Dung nghe, xong lấy một viên thuốc tẩy trang ra rửa mặt luôn.

Một lát sau, mặt chàng lại anh tuấn như xưa. Bằng Dung liền cười và nói:

- Tam đệ tẩy trang rồi anh tuấn như thế này, có lẽ vụ hôn nhân chỉ phúc vi hôn kia lại càng không thể thoát được!

Âu Dương Siêu hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng vô cùng ngượng nghịu, đáp:

- Đại tể lại giễu em rồi?

Tử Tu vuốt râu trầm giọng hỏi:

- Hiền diệt, nghe lời nói của hiền diệt vừa nói về lai lịch của Minh Châu chắc thể nào cũng thần bí lắm. Biện Hương Tiểu Trúc tuy chưa chắc địa có bố trí gì kinh người, nhưng chắc không phải là chỗ tầm thường. Bằng không, khi nào họ lại dám tiếp Tuệ Quả đại sư và Trí Thanh đạo trưởng, hai nhân vật lợi hại ấy ở trong đó.

Âu Dương Siêu hăng hái đỡ lời.

- Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con. Dù Biện Hương Tiểu Trúc có là biển lửa vạc dầu, đệ đã nhận lời khi nào lại lui bước?

Bằng Dung lại nói tiếp:

- Thể nào hiền đệ cũng phải ới phó ước mới được! Nhưng hiền đệ phải cẩn thận đấy nhé?

- Điều bày là lẽ dĩ nhiên rồi! Đại tể với Tang thúc thúc cứ ở trên lầu này đợi chờ tin tức của tôi. Bây giờ cũng đến canh tư rồi, để tôi đi xem đối phó ra sao?

Nói xong, chàng xuyên qua cửa sổ, giở khinh công ra, phi thân xuống dưới rừng trúc.

Tàng Chân lâu ở cạnh rừng trúc, Âu Dương Siêu giở khinh công tuyệt mức ra, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua khu rừng.

Khi đi trên con đường nhỏ, chàng không dám sử dụng khinh công nữa, mà chỉ thủng thẳng tiến thẳng về phía trước.

Khi chàng vừa đi tới chỗ mỏm núi, bỗng nghe thấy có tiếng kêu "coong coong, keng keng" thì ra đó là tiếng đàn rất du dương vọng lại. Chàng kinh ngạc hết sức, không hiểu lúc này còn có ai nhã hứng mà gảy đàn như thế? Chàng ngừng bước lắng tai nghe, thấy tiếng đàn càng nhộn nhịp hơn trước, như là chiêu quân vạn mã vậy.

Nghe tới đó, chàng bỗng kêu "ối chà!". Rồi thấy đầu óc choáng váng, mặt mũi tối tăm, tựa hồ trời long đất lở vậy.

-- o O o --